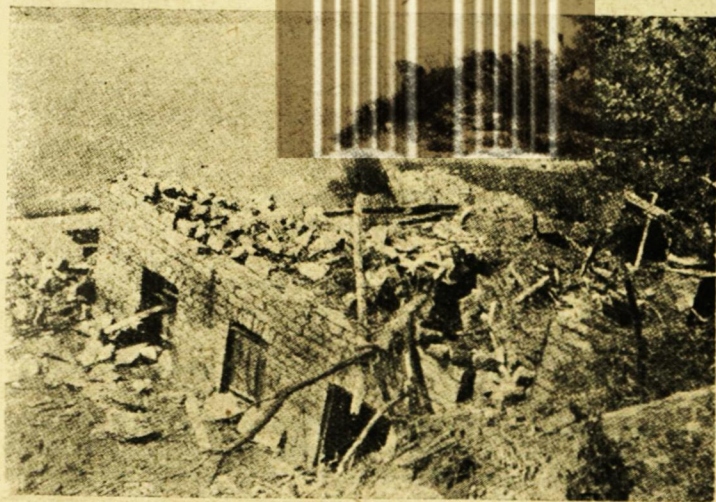

които притежава. Ненапечатано, на него може да се гледа само като на *документъ*, отъ който ние можемъ да сждимъ за общата култура на автора му, за неговитѣ педагогически идеи и за отношението му къмъ образователнитѣ проблеми на неговото време. И наистина, то ни говори, че Маринъ Софрониевъ е билъ, за своето време, човѣкъ съ висока култура. По-нататѣкъ, той не е билъ обикновенъ „даскалъ“, усвоилъ само техниката на обучението, ами се е стремилъ да долови и идеитѣ, върху които тази техника се покои. По този пжтъ той е дошелъ до разбирания, които — както видѣхме — не сж изгубили цената си и днесъ. Най-после, Маринъ Софрониевъ не е гледалъ на учителската професия като на обикновенъ занаятъ, а я схващалъ като „добро и благородно дѣло“. Тѣй той е внасялъ въ работата на учителя единъ *мораленъ и социаленъ* моментъ, превръщалъ я въ *служба* на другитѣ, мотивирана отъ виши морални съображения. И тѣй като на такава служба човѣкъ може да се отдава само по вътрешни подбуди, за Маринъ Софрониевъ учителътъ е народенъ труженикъ, станалъ такъвъ по вътрешни подбуди, а не за материални изгоди. Това бѣ — както е известно — разбиранieto на народницитѣ учители отъ предосвободителната епоха, какъвто е билъ и Маринъ Софрониевъ.

Отнета воденица при с. Горна Росица — Севлиево
отъ наводнението 1939 год.